

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2015 r.,

sprawy **D. P.**

skazanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 64 § 1 kk i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 lutego 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ś. VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w W.

z dnia 18 czerwca 2013 r.,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona na korzyść D. P. okazała się w sposób oczywisty bezzasadna.

Zagadnienie leżące u źródeł zarzutu kasacji, podniesionego jako uchybienie wskazane w art. 439 § 1 pkt. 1 k.p.k., było przedmiotem kontrowersji w praktyce sądowej. Co do kwestii uprawnienia do orzekania w danym sądzie przez sędziego, którego dotyczyła – podjęta w trybie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 1 pkt. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 427) – decyzja Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego na inne miejsce

służbowe, która nie została podpisana przez Ministra osobiście, rozstrzygnięto ostatecznie uchwałą pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110-4-4/13 (OSNC 2014, z. 5, poz. 49). W uchwale tej Sąd Najwyższy stwierdził, że w wydaniu tej decyzji Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu.

W powyższej sytuacji, nie ma obecnie potrzeby sięgania – jak czyni to autor skargi – do argumentów, wydanej wcześniej, uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r., III CZP 46/13 (OSNC 2013, z. 12, poz. 135, OSNKW 2014, z. 4). Przypomnieć jedynie trzeba, że w owym czasie przyjmowano również odmienną interpretację powyższego zagadnienia, wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., III KK 280/13 (lex nr 1378173) – do której z kolei nawiązywało stanowisko Sądu odwoławczego. W obecnym stanie, istotne natomiast jest po pierwsze to, że przytoczona powyżej uchwała pełnego składu Sądu Najwyższego uzyskała z chwilą jej podjęcia moc zasady prawnej (art. 61 § 6 ustawy o Sądzie Najwyższym), która wiąże wszystkie składy Sądu Najwyższego, po wtóre zaś to, że uchwała wskazuje wprost, iż dokonana w niej wykładnia wiąże od chwili podjęcia tejże uchwały.

Odnotowując w kasacji sam tylko fakt wydania przez pełny skład Sądu Najwyższego wskazanej uchwały, skarżący całkiem pominął drugi z jej składników. Tymczasem nie sposób nie dostrzec, że podane określenie czasowego zakresu przyjętej w omawianej uchwale wykładni zostało szeroko i wieloaspektowo umotywowane, jako równie ważki element rozstrzygnięcia. Zwrócono tu zwłaszcza uwagę na konsekwencje wynikające ze zmiany wykładni lub odstąpienia od wykładni błędnej i podkreślono, że wartości wiążące się z ochroną zaufania obywateli do prawa oraz ocaleniem stosunków prawnych ukształtowanych na podstawie wykładni dotychczasowej, dyktują wymóg oznaczenia chwili obowiązywania zmienionego sposobu interpretacji przepisów prawa. Wykładnię nową należy więc – ze względu na wskazane wartości – przyjmować za prawidłową dopiero dla przyszłych stanów faktycznych i stosunków prawnych.

Zignorowanie w kasacji tego aspektu omawianego orzeczenia wywołało całkowitą nietrafność wysuniętego w niej zarzutu, który został odniesiony do uprawnienia do orzekania sędziego, z udziałem którego w dniu 18 czerwca 2013 r.

zapadł wyrok Sądu Rejonowego w Ś. VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w W. Skoro bowiem dotycząca tego sędziego decyzja Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu na inne miejsce służbowe – podjęta w związku z wejściem w życie rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz. U. 2012, poz. 1121) oraz z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz. U. 2012, poz. 1223) – została wydana przed dniem 28 stycznia 2014 r. (datą cytowanej uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego), to uznać należy, iż decyzja ta pozostaje skuteczna bez względu na to, czy została podpisana przez sekretarza lub podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości.

W powyższym świetle nie ma żadnych podstaw do podzielenia stanowiska kasacji, by wskazane orzeczenie Sądu Rejonowego było dotknięte bezwzględny powodem odwoławczym, wymienionym w art. 439 § 1 pkt. 1 k.p.k. Zarzut skargi, w części wskazującej zarazem na niedostateczną, w ujęciu art. 433 § 2 k.p.k., kontrolę odwoławczą analogicznego zarzutu apelacji, wniesionej od powyższego wyroku pierwszoinstancyjnego, traci w tej sytuacji rację bytu, jako że podnoszone uchybienie pozostaje bez żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Wszystkie te, całkiem oczywiste względy przesądziły więc o oddaleniu kasacji na posiedzeniu, w trybie określonym przepisem art. 535 § 3 k.p.k.